

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Urbánkova 3360, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo financí,** se sídlem Letenská 15, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2009, č. j. 11 Ca 362/2007 - 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Tímto rozsudkem městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí Ministerstva financí („žalovaný“) ze dne 14. 11. 2007, č. j. 16/86346/2007/1560, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2007,

č. j. MHMP 359359/2007/DOP-T/Do/TAXI. Citovaným rozhodnutím správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu za porušení cenových předpisů podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve výši 400 000 Kč a dále stanovil paušální částku náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel proti tomuto rozsudku v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s."), když namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a vady správního řízení.

[3] Stěžovatel tvrdí, že se vůbec nedopustil nezákonného jednání. K tvrzeným vadám správního řízení uvedl, že kontrola nebyla dne 19. 2. 2007 řádně zahájena, protože pracovník magistrátu se řádně neprokázal oprávněním k jejímu výkonu. Přitom pouze na základě řádně zahájené a provedené kontroly mohlo proběhnout správní řízení. Stěžovatel dále namítá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 8. 2007 nebylo dostatečně odůvodněné ve smyslu ustanovení § 68 správního řádu.

[4] Stěžovatel se domnívá, že neporušil ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že nesprávně označil vozidlo ceníkem: nástupní sazba 80 Kč, cena za 1 km 99,50 Kč, čekání za min. 6,50 Kč. Tuto cenu totiž uvedl v dobré víře a v souladu s právem. Poukazuje na ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., která provádí § 5 odst. 2 zákona o cenách a umožňuje navýšit maximální cenu o ekonomicky oprávněné náklady. Stěžovatel má za to, že jedním z podstatných kritérií „odlišných určených podmínek" jsou náklady na pořízení vozidla, údržbu a náhradní díly, což podstatně ovlivňuje jakost poskytované služby – tedy jiná kritéria než stanoví vyhláška č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, tj. bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob.

[5] Právě stěžovatel prý poskytuje službu především náročnějším zákazníkům a má proto větší náklady. Nabízená cena kalkulaci nákladů plně odpovídala. Stanovené maximální ceny totiž nekryjí ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk. Navíc, samotnou regulaci cen v taxislužbě pokládá stěžovatel za protiústavní, jelikož nesplňuje podmínku ohrožení trhu (viz ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách). Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že hl. m. Praha stanovilo vyhláškou správce stanoviště taxislužby, s nimiž město uzavřelo nájemní smlouvy. Pokud s tímto správcem taxikář neuzavře smlouvu, může své služby nabízet pouze mimo vyhrazená stanoviště, což opět omezuje účinky trhu.

[6] Stěžovatel se domnívá, že neporušil cenové předpisy podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách tím, že nesplnil povinnost podle ustanovení § 13 odst. 2 stejného zákona. Informaci o ceně zboží totiž viditelně umístil na dveřích i na vnitřním ceníku uvnitř vozidla. Smyslem citovaného ustanovení je prý zajistit splnění informační povinnosti a nikoliv tuto informaci porovnávat s vyhláškou č. 24/2000 Sb. hl. m. Prahy. Tato cena navíc byla v souladu s právními předpisy. Z žádného předpisu totiž neplyne, že cena vyšší než cena maximálně přípustná by byla neplatná.

[7] Další argumentace se týká nesprávné aplikace nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy na případ statické kontroly provedené se stěžovatelem. Pokud totiž Ministerstvo financí vydalo výměr č. 01/2007, kterým byl stanoven seznam zboží s regulovanými cenami, mezi

kterými je v oddíle B pod položkou č. 4.60.22.11 uvedena „taxislužba osobní na území obce“, vytvořilo tím seznam položek, který lze regulovat. Zmocnění obsažené v ustanovení § 10 zákona o cenách se však týká toliko přepravy, která byla započata a ukončena na území téže obce. V daném případě nicméně stěžovatel v době kontroly žádnou přepravní službu neposkytoval a správní orgány tak nemohly konstatovat, že by službu vykonával pouze na území Prahy.

[8] Stěžovatel zpochybňuje rovněž odůvodněnost zaplatit částku ve výši 1000 Kč na náklady správního řízení, a to i proto, že svým jednáním správní řízení nevyvolal.

[9] Za nedostatečně odůvodněnou považuje stěžovatel rovněž stanovenou výši pokuty. Tvrdí, že při stanovení její výše nelze striktně vycházet z jejího zákonného rozpětí, jelikož to je určeno všem provozovatelům bez ohledu na to, zda se jedná o podnikající fyzické osoby anebo zda postihuje velké obchodní společnosti. Pro srovnání stěžovatel poukazuje na závažnější delikty, postihované – ve srovnání s taxikáři - „směšnými pokutami“ (prodej zkaženého zboží v obchodě, jízda po požití alkoholu apod.). Nebylo rovněž zohledněno jednání stěžovatele v dobré víře, navíc nedošlo k poškození žádného cestujícího.

[10] Výši uložené pokuty považuje stěžovatel za likvidační a v tomto směru odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02.

[11] Ze všech popsaných důvodů navrhuje stěžovatel napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalované Ministerstvo financí ve svém vyjádření uvedlo, že kasační stížnost pouze opakuje námitky předestřené již ve správním řízení a v žalobě a tyto již byly vyvráceny. K námitce, že stěžovatel jednal v dobré víře, žalovaný poukazuje na jeho předchozí vyjádření, z nichž je patrno, že si byl vědom rozporu s úpravou regulovaných cen a toto své jednání obhajoval.

[13] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

IV. Relevantní skutkové okolnosti

[14] Ze správního a soudního spisu plynou následující relevantní skutečnosti:

- Dne 19. 2. 2007 byla na Staroměstském náměstí v Praze 1 pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy provedena namátková kontrola za účelem zjištění, zda řidiči taxislužby dodržují cenové předpisy. Z příslušného protokolu (č. C/190207/1/ŠP) plyne, že vozidlo stěžovatele mělo na dveřích vyznačenu informaci o ceně hodnotami: sazba č. 1, nástupní sazba 80 Kč, cena za 1 km 99,50 Kč a čekání za 1 min. 6,50 Kč. Tento protokol stěžovatel podepsal. K protokolu je přiložena rovněž fotodokumentace.

- Dne 21. 2. 2007 k tomuto protokolu stěžovatel doručil magistrátu svoje vyjádření, v němž zejména tvrdí, že uváděná cena respektuje vyhlášku č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, o maximálních cenách osobní taxislužby. Tato cena je údajně navýšena podle ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách.

- V dalším vyjádření ze dne 28. 6. 2007 stěžovatel opět uvedl, že jím uváděná cena neporušovala cenovou regulaci, protože ustanovení § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb. navýšení

ceny umožňuje. Toto navýšení odůvodnil vytížeností vozidel a jejich typem, příp. servisními náklady.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud, poté, co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Stěžovatel uplatnil dva kasační důvody: nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu a vady správního řízení. Jelikož v daném případě se oba tyto důvody v jednotlivých námitkách obsahově prolínají, pojednává o nich soud z důvodu přehlednosti souhrnně.

[17] Stěžovatel nejprve zpochybňuje, zda vůbec byla kontrola řádně zahájena, jelikož se mu prý pracovník magistrátu neprokázal oprávněním k jejímu výkonu. K tomu soud uvádí, že vada správního řízení, která by mohla vést k vyhovění kasační stížnosti, musí dosáhnout takové intenzity, že by musela být způsobilá ovlivnit zákonnost tohoto celého řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] . V daném případě stěžovatel poukazuje na ustanovení § 6 vyhlášky č. 580/1990 Sb., podle jehož odst. 1 „*cenová kontrola je zahájena dnem, kdy pracovník nebo pracovníci pověření cenovým orgánem nebo místním orgánem nebo orgánem jimi pověřeným k provedení cenové kontroly předloží osobě oprávněné jednat jménem kontrolovaného subjektu oprávnění provést cenovou kontrolu*.“

[18] V tomto případě považuje zdejší soud za podstatné, že ani stěžovatel nezpochybnil, že se mu kontrolní pracovníci řádně legitimovali (viz obsah jeho odvolání ze dne 18. 9. 2007) a rovněž z dříve označeného protokolu (bod 14), který stěžovatel podepsal, je jednoznačně patrno, kdo kontrolu provedl a sepsal protokol a také, že tento pracovník byl pověřen k provedení cenové kontroly. Ostatně, jak správně konstatoval žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 14. 11. 2007, legitimace kontrolního pracovníka obsahuje jednak informaci, který orgán legitimaci vydává (odbor dopravy, oddělení taxislužby Magistrátu hl. m. Prahy), jeho jméno a fotografii, a dále je zde uveden rozsah oprávnění: k provádění kontrol dodržování cenových předpisů dle zákona o cenách. Městský soud k tomu zcela správně doplnil, že ze spisu neplyne, že by stěžovatel po kontrolním pracovníkovi požadoval pověření k provedení kontroly a ani netvrdil, že by údaje týkající se kontrolující osoby nebyly pravdivé, příp. že by kontrolu prováděl někdo, kdo k ní nebyl vůbec oprávněn.

[19] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že tato námitka není důvodná, jelikož namátková kontrola byla zahájena řádně, když se na jejím počátku kontrolní pracovníci stěžovateli legitimovali, z této legitimace bylo zřejmé, k jaké kontrole jsou pracovníci oprávněni, a stěžovatel tak nemohl mít žádnou rozumnou pochybnost ohledně osob kontrolu provádějících ani co do zaměření a rozsahu této kontroly.

[20] V další námitce stěžovatel zpochybňuje skutečnost, že se vůbec dopustil porušení cenových předpisů. V průběhu správního i žalobního řízení tedy nepolemizoval s učiněnými skutkovými závěry (uváděné ceny na dveřích a v interiéru jeho vozidla taxislužby), nýbrž výhradně s tím, zda tyto ceny bylo možno považovat za protiprávní.

[21] K tomu je třeba nejprve konstatovat, že podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. f)

zákona o cenách „*prodávající poruší cenové předpisy, jestliže nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje*“. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel svoji evidenční a informační povinnost splnil a spornou je proto pouze otázka, zda uváděné ceny lze považovat za protiprávní. Podle ustanovení § 13 odst. 2 stejného zákona pak platí, že „*prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem*.“ Nejvyšší správní soud se v tomto směru plně ztotožňuje s názorem obou správních orgánů i městského soudu, že stěžovatel byl povinen informovat o ceně odpovídající cenové regulaci a pokud by skutečně nabízel poskytování služby za cenu, kterou po zákaznících nebyl oprávněn požadovat, dopustil by se porušení citovaných zákonných ustanovení. Jinak řečeno, nepostačuje zákazníka informovat o jakékoliv požadované ceně za nabízenou službu, nýbrž o ceně správné, tj. takové, kterou je poskytovatel služby oprávněn požadovat. Výklad nabízený stěžovatelem by vedl k nelogickému závěru, jelikož zákazník zpravidla není schopen si v konkrétní situaci přesně zjistit ceny, za které mu může být taxislužba nabízena, a dále, regulace cen by postrádala jakýkoliv rozumný smysl, pakliže by mohla být fakticky negována „smluvními“ cenami vyššími.

[22] K samotné regulaci cen oba správní orgány a městský soud vycházely z nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006, o maximálních cenách osobní taxislužby, podle jehož ustanovení § 2 platí následující výše maximální ceny: jednorázová sazba 40,- Kč/jízda; čekání 6,- Kč/min a jízda na území hlavního města Prahy 28,- Kč/km. Podle ustanovení § 3 odst. 1 tohoto nařízení „*maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob*.“

[23] Je tedy zřejmé, že ceny stanovené stěžovatelem (viz bod 14) tyto regulované ceny významně překračovaly. Přitom podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách platí, že „*maximální cena je cena, kterou není přípustné překročit*.“

[24] Stěžovatel oponuje tím, že podle ustanovení § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky č. 580/1990 Sb. se „*pro zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami, lze sjednat vyšší cenu nejvíce nebo je nutno sjednat nižší cenu nejméně o rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech odpovídající těmto odlišným určeným podmínkám a v přiměřeném zisku vztaženém k této změně podmínek*.“ Následující odstavec blíže vymezuje, že za ekonomicky oprávněné náklady se považují náklady pořízení odpovídajícího množství přímého materiálu, mzdové a ostatní osobní náklady, technologicky nezbytné ostatní přímé a nepřímé náklady a náklady oběhu; při posuzování ekonomicky oprávněných nákladů se vychází z dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech, s přihlédnutím k zvláštnostem daného zboží. Za přiměřený zisk se pak považuje zisk odpovídající obvyklému zisku dlouhodobě dosahovanému při srovnatelných ekonomických činnostech, který zajišťuje přiměřenou návratnost použitého kapitálu v přiměřeném časovém období.

[25] Je tedy otázkou, zda citované ustanovení vyhlášky č. 580/1990 Sb. je aplikovatelné i na případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoliv, a to na základě následujících důvodů. Především, jak bylo uvedeno výše (bod 22), ustanovení § 3 odst. 1

nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 stanoví velmi striktně, že maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob. Normotvůrce tak – z velmi pochopitelných důvodů – stanovil v tomto speciálním ustanovení velmi jasné pravidlo, podle něhož nelze maximální cenu poskytované taxislužby navyšovat s poukazem na typ vozidla (a tedy i na jeho pořizovací cenu a servisní náklady), příp. nákladnost jeho provozu. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že se snaží poskytovat kvalitní služby a komfort přepravy zejména náročnějším zákazníkům, což vede k ekonomicky zvýšeným nákladům, nezbývá než dodat, že jakkoliv pro poskytovatele taxislužby platí stejná cenová regulace, nacházejí se v konkurenčním prostředí a nabízená vyšší kvalita služby by měla vést k vyššímu zájmu právě o jeho služby. Jinak řečeno, je samozřejmě přirozeným zájmem poskytovatele taxislužby nabízet co možná nejvyšší přepravní komfort tak, aby se k němu zákazníci rádi a často vraceli. Není proto pravdou, že nezahrnutí zvýšených ekonomických nákladů spojených s pořízením a provozem kvalitnějšího vozidla do výše požadované ceny ve svém důsledku nutně znamená znevýhodnění poskytovatelů těchto kvalitnějších služeb.

[26] Závěr o neaplikovatelnosti ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 580/1990 Sb. plyne i z toho, že na případ stěžovatele nemůže dopadat hypotéza obsažená v tomto ustanovení, vztahující se na „*zboží stejného užití, které se od druhu zboží s maximální nebo pevnou úředně stanovenou cenou liší pouze některými určenými podmínkami*“. Nejvyšší správní soud v tomto směru potvrzuje správnost právního názoru městského soudu v tom smyslu, že druhem zboží ve smyslu citovaného ustanovení je poskytování taxislužby jako celek, nikoliv pouze taxislužba provozovaná určitým typem vozidla či vozidla určitého technického stavu. Jiný výklad zdejší soud nepovažuje za logický: pokud totiž zmiňované nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 pro případ taxislužby výslovně stanoví, že maximální ceny platí pro výkon taxislužby na území hlavního města Prahy uskutečněné veškerými vozidly taxislužby bez ohledu na obsah válců a počet přepravovaných osob, není možno současně argumentovat tím, že některý z provozovatelů taxislužby nabízí službu (resp. zboží) stejného užití, které se však od regulovaných cen odlišuje. Soud má proto za to, že citované ustanovení vyhlášky č. 580/1990 Sb. dopadá na zcela jiné případy, než porovnávání činnosti jednotlivých provozovatelů taxislužby navzájem. Konkrétně by se např. jednalo o porovnání s jiným způsobem přepravy, než taxíky: např. koňskými drožkami, historickými vozidly provádějícími vyhlídkové jízdy apod. Rovněž tato námitka proto není důvodná.

[27] Jak ostatně shodně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 9 As 97/2008 (www.nssoud.cz), „*pokud žalobcem uváděné ceny, za které v době kontroly nabízel taxislužbu, převyšovaly maximální úředně stanovené ceny taxislužby závazné pro všechny poskytovatele taxislužby na území hl. m. Prahy, nemohlo se v době nabídky jednat o platné ceny ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, neboť platnou cenou může být pouze taková cena, která je v souladu s cenovými předpisy. ... Provozuje-li žalobce taxislužbu, provozuje přímo tu službu, jejíž cena je na území hl. m. Prahy regulována prostřednictvím úředně stanovené maximální ceny, a nikoliv jiný druh služby stejného užití, který by se od taxislužby lišil některými určenými podmínkami. Žalobce proto není oprávněn navýšit úředně stanovenou maximální cenu taxislužby o jím tvrzený rozdíl v ekonomicky oprávněných nákladech postupem podle § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., kterou se provádí zákon o cenách, neboť zmíněné ustanovení na něj nelze vztáhnout*.“

[28] Další námitka stěžovatele se týká samotné regulace cen v taxislužbě, kterou stěžovatel považuje s poukazem na ustanovení § 1 odst. 6 zákona o cenách za protiústavní. Podle tohoto ustanovení platí, že „*v případech, kdy je trh ohrožen účinky omezení hospodářské soutěže nebo to vyžaduje mimořádná tržní situace a pro účely odvodu spotřební daně u tabákových výrobků podle zákona o spotřebních daních, mohou federální ústřední orgány státní správy nebo příslušné orgány republik usměrnit tvorbu cen podle tohoto zákona (regulace cen).*“ K tomu zdejší soud konstatuje, že zavedení regulace ceny určité komodity na trhu představuje především politické rozhodnutí a k přezkoumání oprávněnosti a legitimnosti takového rozhodnutí ze strany soudů může dojít toliko ve výjimečných případech, např. tehdy, jestliže by nastavená regulace byla zjevně diskriminační či porušující základní lidská práva a svobody. Tak tomu však v daném případě podle přesvědčení zdejšího soudu není, jelikož stěžovatel v podstatě polemizuje toliko s účelností a smyslem této regulace, což je však hodnocení, které zásadně není v kognici soudu. Jak ostatně judikoval již Ústavní soud (viz např. nález sp. zn. Pl. ÚS 50/06, in: č. 18/2008 Sb.): „*Ústavní soud v tomto bodě zdůrazňuje, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy). Není proto smyslem jeho rozhodovací činnosti zahajovat či spouštět jakoukoliv politickou diskusi. Většina účastníků řízení, stejně jako dalších institucí, které se k návrhu vyjádřily, zdůraznila komplexní politickou povahu celé věci, která vyžaduje jistou míru experimentování, ale také zkušeností s reálným časovým dopadem zákona do fungování jednotlivých obcí. Ústavní soud upozorňuje, že s ohledem na podstatu fungování soudní moci, žádnými informacemi v těchto oblastech nedisponuje a disponovat ani nemůže. I proto mu nepřísluší se k účelnosti, spravedlnosti či rozumnosti právní úpravy jakkoliv vyjadřovat (obdobné úvahy vedly Nejvyšší soud USA k formulování zásady zdrženlivosti soudu v otázkách primárně politických - viz political question doctrine).*“ Rovněž tuto námitku stěžovatele proto shledal soud nedůvodnou.

[29] Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že i samotný Ústavní soud (byť pouze) v usnesení sp. zn. III. ÚS 692/06 (www.nalus.usoud.cz) konstatoval, že „*zákonná regulace provozování taxislužby tedy nemůže být v rozporu s ústavním pořádkem. Z ústavy v žádném případě nevyplývá právo podnikat "bezprostředně a nezávisle na jiných subjektech ... nikým neomezován", jak dovozuje stěžovatelka. Stěžovatelka ve skutečnosti pro protiústavnost zákona č. 111/1994 Sb. nesnáší kromě zcela obecných frází vůbec žádné argumenty. Obecné floskule v ústavní stížnosti uvedené jsou navíc zcela v rozporu s realitou. Regulace provozování taxislužby je, narozdíl od tvrzení stěžovatelky, standardní ve všech vyspělých zemích, a naopak nepřítomnost této regulace by vedla jen k prohloubení negativních jevů, které jsou v této oblasti všeobecně známé, a jistě jsou známé i stěžovatelce.*“

[30] Další námitka se vztahuje k tomu, že prý stěžovatel v době kontroly žádnou přepravu nenabízel (šlo o „statickou“ kontrolu). K tomu soud uvádí, že v době provádění namátkové kontroly bylo vozidlo zaparkováno v centru Prahy na vyhrazeném místě vedle ostatních vozidel taxislužby, mělo na sobě umístěno shora popsaný ceník, a již z této skutečnosti je zcela nepochybné, že se o nabídku služby ve smyslu citovaných ustanovení zákona o cenách jednalo. Jinak řečeno, již z povahy provozování této činnosti je zřejmé, že stěžovatel čekal na zákazníka a po jeho příchodu by nepochybně došlo k poskytnutí předmětné služby. Městský soud proto správně konstatoval, že stěžovateli nebyla uložena pokuta po proběhnuvší jízdě, nýbrž za nabídku přepravních služeb za podstatně vyšší než přípustnou cenu. Souhlasit lze rovněž s tím, že není rozhodné, zda každá celá jízda měla proběhnout pouze na území Prahy, protože rozhodným je fakt, že se jedná o výkon taxislužby v Praze, převážně prováděné právě na tomto území.

[31] Ke zpochybnění povinnosti zaplatit částku ve výši 1.000 Kč na náklady správního řízení je třeba uvést, že správní orgán I. stupně tento výrok odůvodnil odkazem a citací ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a dále na ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb., o výši paušální částky nákladů řízení. Za situace, kdy právní úprava neumožňuje správnímu orgánu uvážení ohledně stanovení této povinnosti (dikce „*uloží*“) a ani co do její výše, která je paušální, považuje zdejší soud takto stručné odůvodnění za zcela postačující. Pokud stěžovatel polemizuje s tím, zda předmětné správní řízení „vyvolal“ ve smyslu ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, je nutno uvést, že se jednalo o řízení sankční povahy, které je zásadně zahajováno ex officio. Není proto z hlediska aplikace citovaného ustanovení správního řádu rozhodné, zda stěžovatel svými úkony aktivně přispěl k zahájení tohoto řízení (což by v oblasti správního trestání ostatně zcela postrádalo logiku), nýbrž zda se dopustil protiprávního jednání a zda toto řízení proto muselo být v důsledku principu oficiality vedeno. Jak plyne ze shora provedené argumentace, stěžovatel se skutečně protiprávnosti dopustil, takže na něj v daném případě nutně dopadá i povinnost nahradit náklady řízení.

[32] Konečně k výši uložené pokuty je třeba uvést, že podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách lze uložit prodávajícímu nebo kupujícímu pokutu „*do výše 1 000 000 Kč, a to v případě, nedosáhne-li výše neoprávněně získaného majetkového prospěchu 1 000 000 Kč, nebo nelze-li neoprávněně získaný majetkový prospěch vyčíslit, nebo jestliže neoprávněně získaný majetkový prospěch nevznikl*.“ Pokuta uložená stěžovateli se proto pohybuje v dolní polovině zákonné sazby a její výši správní orgán I. stupně odůvodnil rozsahem poškození potenciálních kupujících v případě, že by skutečně služeb stěžovatele využili. Zohledněna byla rovněž míra zavinění, tj. povědomost o deliktnosti předmětného jednání, společenská nebezpečnost a poškození dobrého jména hl. m. Prahy a celé profesní skupiny provozovatelů silniční dopravy.

[33] Toto odůvodnění považuje zdejší soud ve shodě s městským soudem za dostatečné, racionální, přesvědčivé a odpovídající zákonným kritériím. Pokud stěžovatel označuje výši uložené pokuty za likvidační, nelze mu přisvědčit zejména proto, že toto tvrzení nikterak neprokazuje. Toto tvrzení by totiž mohlo mít relevanci tehdy, jestliže by např. stěžovatel doložil, že uložená pokuta představuje. celý jeho roční zisk, že po jejím zaplacení nebude schopen nadále vykonávat předmětnou činnost, že se nachází v sociálně napjaté situaci apod. Nic takového však v podstatě ani netvrdil, takže ani tato námitka nemůže být shledána důvodnou. Nelze ostatně ani přehlédnout připomenutí městského soudu, že v případě stěžovatele se nejedná o provinění první, jelikož v minulosti byl již za porušení právních předpisů sankcionován a byly mu ukládány i pokuty. V tomto kontextu viděno se jeví jako velmi problematické tvrzení stěžovatele o jeho dobré víře. Pokud argumentuje tím, že nedošlo k poškození žádného cestujícího, je třeba opětovně připomenout, že skutková podstata předmětného deliktu se vztahuje na nabízení služeb v rozporu se zákonem o cenách a nikoliv na trest za proběhnuvší předraženou jízdu (viz také bod 29).

[34] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[35] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2009

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu